Balla Zsófia

Most jó sorom van

I.

Elfelejtem, hogy mire lehet vágyni.
El, akár a szegények.
Ehetnék reggel, mint most, rozsos zsemlét?
Narancs villanyok izzanak a kék
sötétben : rebbenő Csontváry-kép.
A varjak világa épp hallgat.
Még a juhok pléh kolompja se nyikkan.
A csendre most semmi se tör.
Néha, mint a vaku villan, hasad
a lét egésze: magmáig tárul elém.
Mint egy emlék, a látvány képe édesen gyötör.

II.

Miképp lehet percet befogni?
A zöld és nyers levegő illatát
az ablakban mélyen magamba rántom.
Ahogy ez a télvégi svájci kert
az örömhöz és a rögökre kötve
lefolyik a Föld végtelen pillanatán.
A tárgyak elém szórják aduik.
Lent a kerek pavilon, az ablakban
én, körmölök, előttem csésze,
a kávét felhörpöltem, itt vagyunk
a fényes eső fölött, s idő száll alattam.
Életem e percben,
ebben a sok jelenben örökre megbújik.

A szép fegyverkovácsné levele

Nem azt siratom, ami nincs már nekem –
kuncogva gondolok arra, mi odavan:
mennyi gömbölyűséget sikált a kezem,
s olyan bőrt, ami sima, ránctalan.
(Most bőröm fodroz, mint tó felszíne,
és ha mozdulok, saját tánca van).
Eszembe jut, hogy milyen szomjasan
faltuk egymás illatát, erdőben, gyepen,
hogy az eszmévé finomult vágy testté,
egy tenger partján kettőnké legyen;
az érintés gyöngéddé gyúlt s hevessé,
s így örökkévaló, amit egy perc kínált:
a szerelemben emeltük magasra –
legyen istenné, mi földként determinált.

A villogó tekintetekre gondolok
(nem arra, hogy csúsznak most félre rólam),
és táncban helyük kereső kezekre,
s más tagokra, mindjük hogy idomul.
Az a tánc enyém. S a zene is, bár rezegve.
Remélhetem, hogy erényem javul?
A múlt minden árnyának tartozom
egy-egy figyelemmel. Nem várhatok sokat.
Nehezen nő fel az ember. Amíg ifjú,
minden jelent elosztogat.
Azt hiszi, jövője messzi, akár a távolok.

Megjelent: Balla Zsófia: Az élet két fele
Kalligram, 2019.